

ALBA FEITO

EL DESIG ÉS UNA LÍNIA QUE NO S'ACABA

A CURA DE GISELA CHILLIDA
04.03.2023 - 28.05.2023

ESPAI TRANSVERSAL

Alba Feito, *El desig és una línia que no s'acaba*
(fragment), 2023. Pintura acrílica sobre làtex.

Un cavall galopa amb el cap incendiari. Una espelma es fon en dolls suaus mentre la seva petita llum il·lumina amb una dringadera inestable. Flames a les mans com les vestals. Una capsula explota iradament. Pits ardents, caps ignis i vagines flamejants. La fricció insistent encén una foguera que esclata i es consumeix. En l'univers d'Alba Feito, tot crema.

Aquest bestiari de traços suggeridors executats sense titubeig sobre un atuell o sobre una gran làmina de làtex rugós i translúcid que posa en perill l'imaginari lúbric hegemònic –ja se sap: patriarcal, heteronormatiu, classista, racista, cissexista, capacitista. Al·legories dels desitjos dissidents, els dibuixos i les escultures de Feito es mouen entre el que és ritual i el que és profà, entre el que és transcendental i el que és ordinari, entre la intimitat i l'obscenitat, per oferir-nos un erotisme multiforme, polític i contracultural que segueix el rastre de tota una estirp d'artistes-desitjoses: les visions enceses de les miniatures de Hildegarda von Bingen; les criatures fantàstiques de línies obsessivament repetitives d'Unica Zürn; les *dominatrices* lascives i sexualment actives de Leonor Fini; els conys ceràmics convertits en plat de Judy Chicago; l'inventari vaginal en terracota o làtex de Hannah Wilke; els nus monstruosos i monumentals de Jenny Saville; el lasciu CV de Tracy Emin en què detalla les experiències sexuals més plaents de la seva adolescència, o *Las muertas chiquitas* de Mireia Sallarès. L'exposició, en paraules de l'artista, «vol ser un retorn al cos, a uns temps més lents –igual que el de la ceràmica–, en una temptativa per allunyar-nos de la sobreestimulació tardocapitalista i del desig construït per altres que ens permeti observar el nostre propi desig».

* * *

Al llarg de la història, el desig ha funcionat com a constructe patriarcal que ha negat les possibilitats d'un gaudi múltiple i divers. Les imatges del desig femení s'han entès com una cosa diabòlica i temible. Sexe sempre culpable i censurat. T-A-B-Ú. Ens hem sentit cohibides, jutjades, humiliades, en perill. D'aquí l'escassetat de cossos no desitjats en la cultura *mainstream*, i encara més especialment si aquests cossos no són desitjats ni desitjables. Les indesitjables –per lletges, per grasses, per velles– no podem desitjar i les que desitgem ens convertim ràpidament en indesitjables –per meuques, per fàcils, per usades. Per això, les diableses de cua ardent, les llobes i les serps sensuals de Feito transformen imatges tradicionalment associades al que és pecaminós i moralment reprotxable en símbols empoderats del desig dissident. L'ús del làtex, material lligat a pràctiques BDSM i *kink*, respon també a un interès per tot allò que escapa al que és normatiu. «Siguem pecadores, pèrfides i vicioses! Desitgem sense complexos ni culpa!», sembla que ens cridin els seus dibuixos encarnats sobre pells, ceràmica, teixits o paper. Perquè per a Feito, **desitjar** respon a una posició política que travessa inevitablement qüestions relacionades amb la sexualitat, el cos i el poder.

Aleshores, de quina manera podem situar-nos en el món sent un cos xxxx desitjós? Com podem conèixer, cultivar i comunicar els nostres desitjos? Massa vegades se'ns continua presentant com a vulnerables, innocents, frígides i pusil·lànimes, perpetuant el nostre estatus de víctimes i de subjecte passiu que només pot acceptar o rebutjar la trobada sexual. Davant del feminisme punitivista alimentat pels mitjans de comunicació de massa, Alba Feito advoca per un *pleasure activism* que posa al centre el plaer i el gaudi dels cossos desitjosos. «Hi ha corrents dins dels feminismes –adverteix l'artista– en què el desig i la sexualitat no són una cosa negativa per se; crec que el problema va ser pensar que només teníem validesa si ens descorporitzàvem. Hem considerat el cos com una cosa dèbil, fosca, impredecible, animal, de passions baixes; en contra, la ment, tradicionalment unida a la masculinitat, s'ha considerat racional, ordenada, comprensible.»

En aquest sentit, tal com defensa Luciana Peker, activista argentina precursora del feminisme del gaudi, a *Putita golosa. Por un feminismo del goce*: «La revolució [feminista] és una revolució del desig. S'oposa a l'abús, a l'assetjament i a la violència. I està a favor d'un desig en què les dones, les joves, les lesbianes, trans, travestis i altres identitats tinguin veu, paraula, poder i pell». És a dir, posar el focus només en l'opressió sexual i en les violències masculines no deixa de ser una altra manera de perpetuar el control i la disciplina patriarcal. Per això mateix, els debats centrats en el terror sexual –els embarassos no desitjats, les ITS i MTS, l'explotació, l'assetjament del carrer o les agressions sexuals i violacions– no poden enfosquir els discursos al voltant del plaer i la llibertat sexual –l'(auto)exploració, l'experimentació, la fantasia, la sensualitat, l'entusiasme, la incertesa. No hi ha possibilitat d'agència en un món on sembla que necessitem ser permanentment protegides.

Davant el terror i l'amenaça constants, reivindiquem imaginaris incendiàries per a cossos calents. Necessitem urgentment un feminisme lúdic, eròtic, promiscu, excitant i gojós com el que irradien els dibuixos de Feito; un feminisme que s'apropii dels nostres cossos i posi en pràctica els nostres desitjos més transgressors, subversius, destructors, diabòlics i desafiadors. Només a través d'unes pràctiques sexuals dissidents aconseguirem aprendre altres maneres de desitjar i ser desitjades. És en el que és *kink* i en el que és *queer*, assenyala Feito, on «el desig s'expandeix més enllà de la genitalitat, des de la carnalitat; hi ha una explosió de riquesa que fa possible entendre el desig com una cosa flexible i adaptable».

Desig convertit en una línia que no s'acaba, esdevenir constant i potència inescapable que oscil·la entre el plaer més intens i el perill més funest; desig que obre camins per entendre'ns, estimar-nos i gaudir-nos; desig que ens manté vives. Mantén-lo encès.

* * *

* nota de la traducció: en la versió original en castellà, per decisió de les autores, les terminacions en femení utilitzen el gènere neutre

Exposició

Comissariat:
Gisela Chillida
Coordinació:
Antoni Jové
Muntatge:
Carlos Mecerreyes
i Teresa Nogués

Centre d'Art la Panera

Direcció:
Christian Alonso
Coordinació d'exposicions:
Antoni Jové
Centre de documentació:
Anna Roigé
Educació: Helena Ayuso
Programes públics:
Roser Sanjuan
Manteniment:
Carlos Mecerreyes

Horari

De dimarts a dissabte,
de 10 a 14 h
i de 17 a 19 h
Diumenges i festius,
d'11 a 14 h
Dilluns tancat

HO ORGANITZA

